

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 147. Exiqua spes, Sylvii iudicio, de Francofordiensi conventu
concipienda

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

Secul. XV. A C 1454. mopere necessariam. Ast Turcarum negotium, ne dicam perfectum, sed pene intactum est, nec Galliarum Rex atque Imperator satis prospiciunt, quid sua demum intersit, ut contra Turcas arma moveant; cum ille ab inimico adeo remoto nil sibi timendum existimet, Cæsar vero ad pacem potius, quam ad bellum inclinet.

§. CXLVII.

Exigua spes Sylvii iudicio de Francofordiensi conventu concipienda.

His præmissis Æneas Sylvius suas sic literas prosequitur: felix faustusque Francofordiensis congressus non a solis Germaniæ Principibus dependet, ad eundem pariter vocandi sunt Arragonum Rex, Genuenses, Florentini, Senenses, Lucenses, quin & ipse Franciscus Sfortia Comes, licet necdum Mediolanensi Ducatu inauguratus sit. Præter hos accerseri quoque debent Mutinæ Dux, Mantuæ, Montisferrati, & Saluciarum Marchiones; ad Reges vero Franciæ, Angliæ, Bohemiæ, Hungariæ, Poloniæ, Daniæ, Sueviæ, Norvegiæ, & Scotiæ exarrentur literæ, ut & ipsi Legatos saltem suos ad comitia decernant: Equidem, subiungit Sylvius, adsunt Principes Germaniæ,

niæ, & jussi sunt Imperii status, ut suos mit-
 tant Oratores; nil tamen boni ex hoc
 conventu quantumcunque solemnī spe-
 randum; cum Christianis desit exercitus
 Dux, cui omnes parere vellent; nec sum-
 mo Pontifici, neque Imperatori debita ex-
 hibebunt obsequia; illi ambo quidem
 sunt suprema velut capita: ast cum omni
 auctoritate destituantur, nil nisi nudum
 Nomen præferre videntur. Præterea
 quælibet civitas suum habet Regem, tot-
 que sunt Principes, quot Nobiles; ex tot
 Ducibus in diversa studia, atque commo-
 da privata abreptis nullus reperietur, ad
 cujus imperium ceteri arma sumere vel-
 lent; nec inter tot Reges vel ullus erit,
 cui suprema Christiani exercitus cura de-
 mandari poterit; atque ideo non nisi con-
 fusio circa ordinem, militarem disciplinam,
 ac imperata exequendi studium orietur, i-
 mo & ipsa idiomatum diversitas, totque va-
 riarum Nationum indoles prospero ar-
 morum successui oberit. Insuper quis
 tam immensos suppeditabit sumptus?
 Nec minor occurrit difficultas de medio,
 quo præprimis Galli cum Anglis, Ge-
 nuenses cum Arragonibus, Germani cum
 Hungaris, atque Bohemis concilientur.
 Denique si pauci contra Turcas ducen-
 tur, nullo ferme negotio profligabuntur,
 ingentique clade delebuntur; si multi,
 ac formidandus conflatur exercitus, no-

sæcul. XV.

A.C. 1454.

Sæcul. XV. va exurget inter eos confusio. Porro a-
 A.C.1454. lia adhuc erat caussa, ob quam Æneas
 optatum desperabat belli exitum, quod
 nempe nec Italia pace integra frueretur;
 cum, sancito jam fœdere, inter Arrago-
 num Regem, & Genuenses adhuc belli
 flammæ gliscerent.

§. CXLVIII.

Pax Venetorum cum Turcis.

HIS obstaculis Æneas addit aliud ex eo
 ortum, quod Veneti comperta Con-
 stantinopolis expugnatione mox fœdus
 cum Turcis paciscerentur. Legarunt
 quippe ii Bartholomæum Marcellum ad
 Mahometem, qui nomine Reipublicæ
 cives captivos, eorumque bona bello ere-
 pta repeteret; quæ omnia perbenigne
 Venetis reddita fuere. Idem quoque re-
 fert, Marcellum novam cum Turcis pa-
 cem sanxisse, ea tamen lege, ut ipsis quo-
 que Venetis arma sumere, ac pro tuenda
 fide vires suas jungere liberum esset, si
 Christiani Principes bellum Mahometi
 nunciarent. Ex quo, inquit Æneas, pa-
 lam fit, quod Venetos omnino vocare,
 ac rogare, imo & urgere oporteat, ut
 fœdus cum Turcis in initum dissolvant;
 alias succisa cadit omnis spes de felici ex-
 peditionis successu; cum enim maxima
 suadeat necessitas, ut infideles terra, ma-
 rique